

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cautela Confessarii Pro Foro Sacramentali Occasione
Decretorum S. M. Alex. VII. Innoc. XI. Et Alexandri VIII. ...**

Matthaeucci, Augustín

Francofurti Ad Moenum, 1711

Cap. XXXIII. Præceptum Communionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40684

man. cit. num. 1. Nec studium literarum est sufficiens excusatio, ut quis per se ipsum non recitet: vel satisfaciatur, si recitet per alium: obligatio enim est personalis vide prop. 21. ab Alex. VII. damnatam lib. 1. cap. 14. num. 16.

Circa dispensationem verò etiam sciendum est. Quòd dispensatio non tenet, nisi iusta accedat causa, vel necessitas ad dispensationem sufficiens; idè Beneficiarius, qui à Papa dispensationem obtinet super recitatione Officii, si causa exposita in supplici Libello non sit subsistens, nulla est: quia dispensatio non datur, nisi propter causam; & tenetur restituere fructus beneficii.

10. An verò Prælati Regulares possint cum suis subditis dispensare? Videant ipsi quid potestatis ex consuetudine, vel ex privilegio ad dispensandum cum ipsis habeant. Hoc unum observo ex Illung. ab Julio III. sub 22. Octob. 1582. fuisse concessum Præpositis Generalibus Societatis Jesu, ut ii, quibus ipsi communicassent suam auctoritatem, possent cum infirmis, qui propter infirmitatem viderentur excusandi à recitatione Officii, infirmitate durante, in aliud Opus pium, seu leviozem Operationem commutare. Quod privilegium per communicationem ad alios Regularium Prælatos videretur extendi.

11. Quæritur, an Moniales excusentur à privata recitatione Horarum, dum Choro desunt?

Resp. Vide lib. 1. cap. 25. num. 2. & ex ibi dictis nega.

12. Quidam volunt excusari Clarissas propter disposita ab Eugenio IV. Non. Febr. 1456. const. incipit. Ordinis tui, apud

Confess. de privileg. Mend. In qua, promisso, quod in Regula prima B. Clara continerentur centum, & tria præcepta Regularia; infra subdit: Declaramus, & volumus, quod in nullius prædictorum transgressione, præterquam eorum quatuor, quæ concernunt principalia vota, obedientie scilicet, paupertatis, castitatis, & clausurae, & super electione Abbatisse, & depositione, peccatum mortale incurram. Et cum unum ex illis præceptis sit divinum recitare Officium, idè Clarissæ non videntur sub mortali ad illud obligari privatim.

Propter quæ tamen non debent Clarissæ deobligari à debito recitandi privatim Horas Canonicas, nec excusari à mortali, si non recitent; nam declaratio Eugenii solum tangit præcepta, consuetudines, & obligationes Clarissis proprias quibus ultra vires erant gravate, ut innuunt illa verba, præcepta regularia, non verò consuetudinem cunctis Religiosis utriusque sexus, Choro addictis communem, ut est illa de recitandis Horis privatim, ex dictis ubi supra.

CAPUT XXXIII.

Prop. LV. & LVI. ab Innoc. XI. &c.

Præceptum Communionis.

1 Prop. 55. Præcepto Communionis annua satisficit per sacrilegam Dominum educationem.

Prop. 56. Frequens Confessio, & Communitio, etiam in his, qui gentilitate vivunt, est nota prædestinationis.

2. Præceptum annua Communionis habetur cap. Omnis utriusque; xxi. cap. nis. & remiss. ubi hæc sunt: Suscipiens reverenter, ad minus in Pascha Eucharistia Sacramentum; & in Trid. sess. 13. can. 9.

ut infra: Si quis negaverit omnes, & singulos Christi fideles, utriusque sexus, cum ad annos discretionis pervenerint, teneri singulis annis, saltem in Paschate, ad Communicandum juxta præceptum S. Matris Ecclesie, Anathema sit. Ubi ponderandum illud reverenter, per quod ostenditur obligatio recipiendi Eucharistiam, ad minus in Pascha, imposita ab Ecclesia, esse de illa recipienda dignè, & cum debita interna dispositione. Quod etiam præcipitur a Trid. cit. cap. 7. illis verbis: Cavere ille debet, ne absque magna reverentia, & sanctitate ad id percipiendum accedat. Ubi immediatè declarat, quam probationem adhibere debeat suscepturus Eucharistiam, ne accedat extra statum gratiæ, & conscius peccati mortalis: ergo cum substantia Communionis, præcipit etiam internam animæ dispositionem; cum non præcipiat solummodò physicam, & materialem manducationem, sed moralem, includentem physicam: moralis autem manducatio, physicam includens, est sumptio Corporis Christi per modum cibi, non autem per modum veneni: hunc autem modum continet sacrilega manducatio, ut constat ex verbis Pauli 1. Cor. 11. *probet autem se ipsum homo &c. & sic de pane illo edat, & de Calice bibat: qui enim manducat, & bibit indignè, judicium sibi manducat (quo mortis damnationem incurrit) non disjucans Corpus Domini: hoc est, non discernens, quod caro Christi est cibus, & vita animæ, non mors, non venenum.*

Hinc notandum, duo copulativè Ecclesiam præcipere, & quod fidelis accipiat Eucharistiam ad minus in Pascha, & quod illam non accipiat indignè, & sine

debita dispositione: ergo, qui Eucharistiam accipit in Paschate sine dispositione debita, non implet præceptum Ecclesie, sed peccat gravissimo sacrilegio; & tenetur iterum satisfacere præcepto, iterumque dignè Eucharistiam suscipere, ut ex Innoc. patet, qui præactam § 5. affirmativam propositionem damnavit.

De præcepto Confessionis egimus lib. 1. cap. 10. ibi videas. Et hinc alia plura occurrentia circa illud Communionis Paschalis animadvertas.

3. Quæritur, an Petrus omittens Communicare in Paschate, teneatur postea, ex vi præcepti Ecclesiastici Communicare ante alterum Pascha?

Resp. Negant multi; & à simili probant, quod reliqua præcepta affirmativa, elapso tempore, non amplius obligant: ut sunt præcepta audiendi Missam, jejunandi, & Horas Canonicas recitandi. Si hodie Breviarium non lego, non teneor postea alio die legere ad satisfaciendum pro hodierno Officio omisso: si in Quadragesima non jejunò, non teneor postea supplere; ratio est, quia sunt obligationes tali tempore affixæ.

Communior tamen, & tutior sententia est, ut teneatur, quàm primùm potest, communicare. Layman. lib. 5. tract. 4. cap. 5. num. 8. Mastr. disp. 12. art. 2. num. 45. & art. 3. num. 54. Ilfing, Marchant, Felix, De la Cruz, Antonius & Spiritu Sancto, alique. Ratio est, quia præceptum affirmativum communicandi singulis annis, saltem in Paschate, includit hoc negativum, ne differatur Communicatio ultra tempus Paschale (vel, ut alii volunt, ultra annum) sed qui impeditus in Paschate non communi-

(Bbbb 3)

cavit,

cavit, præcepto de non differenda Communione ultra Pascha obstringitur, donec satisfaciatur, ergo. Nam non desinit obligari, qui præscripto tempore, quod debet, non solvit, sed potius, cum solvendi dies exierit, ad solvendum arctius obligatur; ut patet in contractibus diem solutionis præfinitibus: *text. in cap. cum dilecti Filii, de dolo, & contum.*

4. Communio itaque Paschalis non est onus illi dumtaxat temporis alligatum, sicut recitatio Breviarii, jejuniium Vigiliae, vel auditio Missæ certæ diei, & in cultum talis Sancti; sed determinatur tempus, in quo debitum Communionis solvendum est: quo tempore sine solutione exeunte, solvendi debiti obligatio magis urget: *legendus text. citat.*

Hujusmodi est usus, & consuetudo Ecclesiarum, quæ censura adstringit non Communicantes, ad statim debitum solvendum, quin aliud expectent Pascha.

5. Quantum temporis comprehendat tempus Paschale, habes *lib. & cap. cit. num. 12.* & ibid. videas annum, in quo Ecclesia Communionem præcipit, esse Ecclesiasticum, & computari à Paschate in Pascha, & non ab Januariario, in Januarium. *Mastr. cit. art. 2. num. 42.*

6. Sed cur statim, post Pascha est præceptum implendum?

Resp. Quia in omnibus obligationibus, in quibus dies non ponitur, præsentis die debetur, *ff. de regul. jur. lib. 14.* hic autem non ponitur ullus dies post tempus Paschale, ergo in quolibet est debitum implendi, dum potest *Gobat. tract. 4. cas. 3. num. 6.* Ex his patet, tempus Paschale non esse impositum ad finien-

dam obligationem, sed, ne differatur impletio præcepti.

7. Sed quaeritur, an Confessarius possit causam differre ad tempus Communionis Paschalem?

Resp. Affirmative, ut expressè textus in *alleg. cap. omnis*, ubi hæc sunt: *nisi forte de proprio Sacerdotis* (hoc est Confessarii) *ob aliquam rationabilem causam, ad tempus ob hujusmodi præcepto duxerit abstinendum.* *Vid. Fagn. in 5. Decretal. ad alleg. cap. num. 46.*

Causa rationabilis esse potest, quia pœnitens propter occasionem proximam absolvi non potest, & experiendus est in suo proposito. Cæterum Confessarii, non Parochi, deberent Pœnitentes dirigere ad suos respectivè Parochos, ut possent isti scire, à quibus deberent in Paschate exigere testimonium factæ Communionis, & à quibus deberent id ad tempus limitatum expectare.

8. Quaeritur, an providens impedimentum futurum Communicandi in Paschate, teneatur Communicare ante Pascha?

Resp. Negant Poncius *disp. 44. quæst. 11. num. 102.* Layman *num. 8.* & *Mastr. art. 3. num. 5.* ratio est, quia præcepta limitata ad tempus non obligant ante tempus; patet in præcepto audiendi Missam die crastino, quod ad audiendum hodiè non obligat, etiam si hodiè prævideatur impedimentum cras audiendi; & maxime, quia ea Communionem anticipata non satisfaceret præcepto, quia, si cessaret impedimentum, teneretur adhuc Communicare in Paschate.

Affirmat *Contenton. Theol. lib. 1. par. 2. dissert. 4. cap. 1. speculat. 1.* & *Suzer. apud Tambur. Method. Com. cap. 4. §. 4. num. 38.* Quibus adhærendum est; *ra-*

tio est, quia intentio Concilii, verbis illis expressa; *Salem in Paschate: ad minus in Pascha*: est, Communionem non esse differendam ultra tempus Paschale; qui autem prævidens impedimentum, Communionem non anticipat, eam ultra tempus Paschale, sciens, & volens differt; ergo tenetur anticipare; quemadmodum prævidens eodem die feito non posse ultimam sacramentum audire, tenetur audire unum ex antecedentibus.

9. Sed quid, si tempore Paschali prævidens impedimentum communicandi cesset?

Resp. Tenetur communicare, ut per se præceptum Paschalis Communionis impleat; juxta receptam praxim Ecclesie: quam videmus exigere Communionem in Paschate ab illo quoque, qui infra annum, etiam pluries, communicavit. Tambur. ubi supra.

10. Sed queritur, an ad satisfaciendum præcepto Ecclesiastico sufficiat communicare in Ecclesia Regularium, vel sit exequendum in Parochia?

Resp. In Parochia exequendum est, aut alibi de licentia Parochi, & non in Regularium Ecclesia, prout censuit Sac. Cong. Conc. in una Mechlinen. 31. Januarii 1682. Vide cap. cit. num. 21.

11. Queritur, Confessarius audis confessionem mulieris, quam in capite absolutio ob proximam occasionem reperit, & propterea in absolutam dimittit, interim accedit ad celebrandum, & ipsa cum ceteris ad recipiendum Christi Corpus se accommodat, petitur, an debeat, & possit Eucharistiam negare?

Resp. Sed præmitto communes regulas apud Authores, Cabasut. prax. jur. canon. lib. 3, cap. 7. Layman. citat. cap. 6.

num. 10. Joan. De la Cruz. quest. 3. de sumpt. Eucharist. dub. 2. num. 4.

Prima est, quod publico peccatori, si ve publicè, si ve privatim petat, est denegandum Corpus Christi; ratio est, quia jus non habet ad illud, quousque publicè pœnitent; & Sacerdos, cum sit mysteriorum Dei dispensator, totus esse debet, ne bona, quæ dispensanda, recipit, in im-meritos, & indignos dissipet.

Secunda, quod peccatori occulto non est deneganda Communion, si publicè petat. Sumitur ex cap. si Sacerdos de Offic. Jud. ord. Ubi legitur, Christum Judæ, tunc occulto peccatori, suum dedisse in ultima cœna Corpus, & Sanguinem: & ex cap. non prohibeat de consecr. dist. 2. Decet enim, ut actus publicæ gubernationis, & dispensationis exerceatur secundum publicam notitiam, & non secundum privatam scientiam Gubernantis, & Dispensantis; ratio est, quia, aliàs gravia nascerentur scandala, odia, rixæ, & jurgia, cum infamia illius, qui probus ab adstantibus reputaretur.

Tertia, quod Sacerdos, qui scit intra Confessionem Sacramentalem occultum alicujus delictum, tenetur eidem petenti concedere, quantumvis occultissimè petat; ratio desumitur ex illa indispensabili, & stricta obligatione observandi secretum, & sigillum de auditis in confessione. De quo loquitur c. Sacerdos de pœnit. dist. 6. & c. omnis utriusque; ubi supra; & ibi: caveat autem omnino, ne verbo, vel signo, vel alio quovis modo prodat aliquatenus peccatorem. Sacerdos autem negando Communionem virtualiter, & indirectè delictum proderet, atq; exprobraret auditum in confessione illius peccatum, quod est

est omni jure interdictum, semperque penitens adverteret causam repulsæ esse peccatum in confessione expositum.

Ex quibus facilis est responsio. Vel peccatum mulieris est publicum, vel occultum: si publicum, ei denegare tenetur juxta primam regulam; si verò occultum, procedere debet secundum notata in 2. & 3. regula.

12. Sed quaeritur, unde Confessarius publicos peccatores ab occultis discernet?

Resp. Ex notorietate peccati; eosque publicos, & manifestos dixerit, qui cum scandalo peccant; vel quorum peccata innotuerunt, vel per evidentiam facti: ut sunt publici usurarii, publici concubinatii, publicæ meretrices; vel per publicum, sive Ecclesiasticum, sive Seculare judicium: modò emanati non fuerint; vel, si ipse peccator de suo crimine jactet, & passim, ac manifestè illud coram sibi occurrentibus cum publico scandalo confiteatur.

13. Sed quid, si excipiat confessionem meretricis, quam à multo tempore non peccasse reperit?

Resp. Lib. I. cap. cit. num. 28. diximus Meretrices absolvendas non esse, nisi prius removeant pericula, & occasiones iterum relabendi: nisi habitum meretricium deponant, & alium ædificationis assumant: nisi domum peccati relinquunt, & ad aliam honestam accedant: ac, nisi bono exemplo ædificent existentes in vicinia, & de nova ipsarum vita constet. Propterea, neque ad Communionem sunt admittenda, nisi ipsarum conversio publica sit, & vita exemplaris; quæ ex Coninch. apud citat. Cabasut. num. 7. ut publico peccatori prudenter

Communio regulariter dari possit, necesse est, ut publicè constet ipsam esse emendatum.

14. Sed quid: accedit Hebræus occultus, & in confessione aperit duo peccata contra legem naturæ, v. g. furtum, & homicidium: deinde aperit se esse Hebræum, & solum extrinsecè Christianam Religionem profiteri, eamque simulare, & velle in Paschate communicare, ne Hebræus deprehendatur: quid Confessario agendum?

Resp. Ei nullo modo debet Eucharistiam præbere: sed est monendus, ne accedat ad Mensam Angelorum, quia ei omnino negabitur Communio; & si pertinax erit, & accesserit, manifestabitur ut Hebræus.

15. Sed quid, si Hebræus insitet: Pater, tu non potes revelare confessionem, & tamen non infamare proximum?

Resp. Utrique teneor ad sigillum confessionis Sacramentalis, nec ipsum, etiam ad evadendum evidens mortis periculum frangere possum. Sed nego te esse Sacramentaliter confessum: duo mihi aperuisti, 1. Furtum, & homicidium, quæ sunt contra bonum privatum. 2. Simulationem Christianæ Religionis, & Hebræismum, quæ sunt contra bonum publicum. Primum, teneor celare ex obligatione secreti naturalis; neutrum autem ex sigillo confessionis. Hæc oritur ex sola confessione Sacramentali, qualis tua non est, cum Baptismo careas, qui est janua Sacramentorum. Deinde, sigillum obligat, quando quis Confessionem non simulat, & peccata exponit in ordine ad absolutionem, quamvis confessio ob indispositionem penitentis, vel sit sacrilega, vel absolutio non detur: quod tu non fecisti.

Quantum ad alterum, quod opponis: scias bonum publicum fidei, & Christianæ Religionis, contra quod est delictum tuum, prevalere bono privato tuæ famæ. Immo teneor te Sancto Officio revelare, & quamprimum exequar, ut commeritas tuæ fraudis, & erroris pœnas recipias.

16. Sed quid dicendum, dum Parochus vocatus ab infirmo Hæretico, qui confitetur unum, vel alterum peccatum, & statim subdit: Ego non credo Sacramentum pœnitentiæ esse in Ecclesia Christi. Et monitus, ut respiciat, resistit; petitque communicare, ne apud adstantes bonum nomen amittat?

Resp. Eum non potest communicare; nec negando Communionem sequitur revelatio confessionis; quia in casu nulla habetur obligatio sigilli; cum hæc ex dictis oriatur ex sola Confessione Sacramentali, quæ per eum non fit, cum accusatio non fit in ordine ad absolutionem Sacramentalem; quandoquidem non credat Sacramenti pœnitentiæ virtutem, & existentiam.

17. Sed quid, si pœnitens Confessario verè in ordine ad absolutionem Sacramentalem confiteatur cum dolore peccatorum, sed non credens Sacramentum Eucharistiæ continere verum Corpus, & Sanguinem Jesu Christi?

Resp. Apud neminem casum reperi. Sed, ut mihi videtur, negare Communionem non potest, dum petat; ratio est, quia cum hic habeatur confessio Sacramentalis, & accusatio in ordine ad absolutionem, adest vera obligatio sigilli: quod negando Communionem frangeretur. Legas Carenam Tribunal. S. Offic. pag. 2. cap. 9. §. 5. num. 20. asserentem cum communi, Confessarium non posse reve-

Matthæucci Cautela Confess.

lare hæreticum, quem talem scit ex confessione ipsius Sacramentali. Et num. 21. ubi ex Genuen. in praxi tradit, quod, si Hæreticus accederet ad Confessarium, non animo confitendi peccata, sed pervertendi Confessarium, & iuducendi ad hæresim, tunc Confessarius teneretur illum denunciare: quia talis non est Sacramentalis Confessio, sed modus occultè dogmatizandi, vide lib. 1. cap. 4. num. 7.

18. Quæritur, quor peccata committit, qui tempore Paschali sacrilegè communicat?

Resp. Duo, unum commissionis contra reverentiam Sacramento debitam, & alterum omissionis contra adimplerionem præcepti Ecclesiæ; ac alia duo, si sacrilegè confiteatur.

19. Quæritur, quanam dispositiones requirantur, ut quis sacrilegè non communitur?

Resp. Duplex, una ex parte animæ, alia ex parte corporis. Ex parte corporis dispositio necessaria est, ut communicaturus sit perfectè jejunus jejunio naturali, hoc est, ut à media nocte nihil cibi, potus, aut medicinæ, vel aliud, etiam minimum, aut inadverteñter, & casualiter sumat, & in stomachum actione vitali demittat: habetur cap. nihil 7. qu. 1.

20. Nota generalem regulam ex Layman. cit. Jejunium naturale ab Ecclesia ante sumptionem Eucharistiæ præceptum, cap. Sacramenta Altaris, de consecrat. dist. 1. institutum non esse obtemperantiæ virtutem, sed ob Sacramenti reverentiam, ut sacra Hostia ante omnia ab extrinseco in stomachum deveniat. Unde communicare non potest,

(Cccc)

quæ

qui comedit, vel deglutit aliquid, etiam minimum (quamvis nec per se, nec per accidens nutrit, vel habere rationem medicinæ possit) ut chartam, ceram, frustum ligni, ossiculum, frustum, monetam auream, globulum plumbeum, filum ex serico, lana, vel lino, paleam, faenum, terram, carbonem, tabachum, &c.

Dixi ab extrinseco. Quia non censetur jejunium violari, si immixtus saliva in stomachum sanguis ex gingivis, vel cerebro proveniens, descendat, quia per modum saliva in stomachum defluit. Illung. tract. 6. disp. 4. art. 5. §. 5. à num. 121. Cabasut. lib. 3. cap. 5. num. 7. Lege Rubricas Missalis tit. 9. de defectib. disposit. in corp.

21. Quæritur, an non jejuno liceat unquam communicare?

Resp. Affirmativè. DD. plures casus assignant. I. In mortis articulo, si commodè sumi Eucharistia non possit à jejuno; sive mors imminet ex morbo, sive ex Judicis sententiâ; ratio est: quia quilibet tenetur in periculo mortis ex divino præcepto communicare; ut communit DD. ex illo Joan. 6. nisi manducaveritis carnem filii hominis, non habebitis vitam in vobis. Quod est fortius, & gravioris momenti, quam lex Ecclesiæ, prohibens non jejunis communicare.

II. Ob perficiendum sacrificium; ut, si Sacerdos loco vini consecrati, aquam sumpsit, debet consecrare vinum, & sumere.

III. Si Sacerdos post consecrationem recordetur se jejunum non esse; tunc debet progredi in sacrificio. Quamvis,

si recordetur ante, tutius sit omittere, si possit absque scandalo.

IV. Si Sacerdos post consecrationem deficiat, ut non possit sumere, & sacrificium proficere. Nam tunc debet alius Sacerdos substitui, etiam non jejunus, quando alius non sit, qui Eucharistiam sumat, & sacrificium perficiat. Quorum omnium una est ratio, quia præceptum non relinquendi sacrificium imperfectum, fortius est, ut potè divinum, quam sumendi Eucharistiam jejuni, quia Ecclesiasticum. Vide DD. de sacrificio. Miss. & rubricas Missal. ut. de defectibus in ministr.

V. Si penitens stet ad locum recipiendæ Communionis, & recordetur se non esse jejunum: modò absque gravi ignominia, & scandalo recedere non possit. Tambur. cit. §. 8. num. 33. & Lerman. cap. 6. num. 22. quia leges positiva non tam severe obligant. Sed casus rarus est, idèd cautè procedendum, & reverentia vitanda.

Ex parte animæ, necessaria est talis præparatio, & dispositio, ut communicaturus, indignè non communit. Ad quod necesse est, ut tres sequentes regulas servet. 1. Ut diligenter se examinet, an aliquod peccatum mortale commiserit, de quo ritè confessus non fuerit. 2. Ut, advertens in se aliquam culpam mortalem, non accedat ad Communionem, quantumvis se contritum existimet, nisi præmissa confessione sacramentali. 3. Ut, qui officio celebrandi urgetur, & Confessarii copiam non habet, præmitat contritionem: & post celebrationem, quam primum poterit, confiteatur. Quæ per DD. à Trid.

Trid. sess. 13. cap. 7. præcipitur speciatim celebrantibus ex officio, necessitate urgente; nam alii possunt à celebratione cessare. Vide lib. 1. cap. 28.

22. Quæritur, quid facere debet is, qui dum stetit genua ad Altare recepturus Eucharistiam, recordatur alicujus peccati lachryis oblitum in confessione?

Resp. Si sine gravi scandalo recedere potest, & confiteri, tenetur hoc facere; si autem imminet scandalum (ut solet contingere in publicis Communionibus, quæ fiunt cum frequentia populi) debet dolere, quantum potest, procurando se disponere per actum contritionis, cum proposito confitendi quamprimum. Sed videat, ne periculum scandali, & infamiae fingat. Gobat. cit. cas. 16. num. 256. & 257.

23. Sed quæritur, an sufficiat attritio cognita?

Resp. Negativè; quia confessio est dispositio peccate requisita, ergo, cum ista deest, ponendus est dolor, qui in casu Confessionem suppleat, consequenter contritio. De la Cruz, & ex dicendis cap. 35.

24. Sed quæritur, Petrus existens in opido rurali, ubi cum Parocho est alius Sacerdos, non Confessorius, expectat implere præceptum Paschale in Dominica in Albis, in qua in aurora, repentino casu, Parochus moritur, à supervenire Sacerdote potest Eucharistiam accipere, sed non ipsi confiteri; petitur, an possit sine Confessione Eucharistiam sumere, ut satisfaciat præcepto Communionis Paschalis, tunc obliganti?

Resp. Negativè; quia præceptum præmittendi Confessionem ante Communionem, quæ potest divinum, fortius est

præcepto communicandi in Paschate. De la Cruz ubi supra dub. 1. conc. 2. & Suarez apud Tambur. ib. §. 6. num. 32. Nec pro tunc videtur adesse necessitas communicandi, non præmissa Confessione; quia adstantes intelligent, quod non communicat, quia ex defectu Parochi non potuit confiteri; & ideo scandalum cessat. Quinimodò, per accidens loquendo, pro tunc censetur, quod lex Communionis non obliget, tum ratione defectus Confessarii, tum, ex quo non possit debito, & legitimo modo, ac juxta praxim Ecclesiæ impleri; ideo debet alio die præcepto satisfieri. Licentia communicandi, non præmissa Confessione, non est tam facile extendenda, ut optimè notavit Bonaccina.

25. Dubitatur, quæ etate pueri, & puellæ admittendi sint ad Sacram Eucharistiam recipendam?

Resp. Certum est ex Trid. sess. 21. can. 4. parvulis, antequam ad annos discretionis perveniant, non esse necessariam Eucharistiæ Communionem; & quod expectandus sit annus discretionis, antequam papis Angelicis eis detur: habetur ex alleg. cap. omnis, & Trid. locis supra cit. In quo DD. concordant; ratio est, quia ad sumendum SS. Christi Corpus, & Sanguinem in Eucharistia debet homo se ipsum probare, an dignus, vel indignus sit; sed pueri, & puellæ ante annum discretionis nequeunt hujusmodi probationem præmittere, neque dignitatem, vel indignitatem cognoscere. Siquidem annus discretionis dicitur ex eo, quod in ipso discernatur, quodnam sit bonum, vel malum; maximè etiam, quia, ut dignè recipiatur Sacramentum, (Cecc 2) requi-

requiritur magna reverentia, & devotio, quæ ante discretionis annum in parvulis non præsumitur: in quo nulla est dissensio.

Sed discordes sunt in assignando, & taxando discretionis anno, in quo admittendi sint ad Communionem. Alii volunt admittendos esse anno sexto, vel septimo: alii octavo: alii nono: alii decimo: alii undecimo: & quidam quartodecimo; verum non potest certa mensura pro omnibus definiti; sed cuiusque pueri indoles est consideranda; quia alii tardius, alii citius perfectionem, & maturitatem iudicii assequuntur, quo habiles sunt, & possunt actum fidei, & devotum aliquem affectum circa hoc Sacramentum elicere.

26. Eorum habitas, & discretio quoad hunc effectum in eo consistit: I. Ut sciant discernere, & distinguere hunc cibum Sacramentalem ab aliis: II. Ut credant, quod sub hostia à Sacerdote rite consecrata, illi porrigenda, verè, & realiter est totus, & integer Christus, secundum Corpus, Sanguinem, animam, & divinitatem, ex Trident. *sess. 13. cap. 3.* & quod jam non sit amplius ipsius panis substantia. III. Ut intelligant, devotè, & reverenter esse suscipiendam Eucharistiam, ut loquitur Lateranense *in cit. cap. Omnis*: prævio jejunio naturali, & Confessione Sacramentali, si peccati mortalis culpa conscientiam gravet. IV. Ut mente retineant; post Communionem gratias Deo esse agendas pro tanto munere, & seiplos offerendos ad obedientiam divinatorum mandatorum. Quæ omnia diligenter iisdem pueris, & puellis debent decla-

rari, ut super illis instructi, acquirant discretionem, habilitatem, & dispositionem necessariam accedendi cum fructu ad mensam. Videndus *Mastrus disp. 118. num. 65.* referens aliquando graviter peccare Parocho, Parochos, & Confessarios, qui ex incuria, instructione omissa, primam Communionem puerorum nimis differunt; idem dicit Clericatus.

27. Circa propositionem 56 id observandum est, quod Authores ipsius contradicunt testimonio Petri 2. *cap. 1. Sperate, ut per bona opera certam vestram vocationem, & electionem faciatis*, ergo opera bona, & diuturna observantia mandatorum Dei sunt nota prædestinationis, seu signum, ex quo conjecturaliter colligi potest aliquem esse electum ad æternam beatitudinem; non verò frequens Confessio, & Communio, nisi cum simili observantia jungantur; sed certum est, frequentem Confessionem, & Communionem eorum, qui gentiliter vivunt, cum ea observantia non conjungit; nam, ut notat Cardenas *differt. 35. num. 7.* qui gentiliter vivit, depravatis moribus vitam continuat; ergo ejusdem frequens Confessio, & Communio non associatur cum diuturna observantia divinatorum mandatorum. Quinimò videntur Authores ipsi pertinaciter propugnare, præbendam esse Communionem quotidianam omnibus indistinctè, dummodo non habeant conscientiam peccati mortalis.

Contra quos S. Cong. Concilii de mandato Innoc. XI. *sub die 12. Febr. 1679.* Decretum edidit, incip. *Cum ad aurum* ab eodem SS. approbatus, quod inter

alia exhibet: ad Sacram alimoniam percipiendam accessus, Confessariorum secreta cordis explorantiam, iudicio est relinquendus: qui ex conscientiarum, puritate, & frequentia fructu, & ad pietatem processu, Laicis negotiatoribus, & conjugatis, quod prospicient eorum salutem profuturum, id illis prescribere debent: & infra.

Moniales quotidie sacram Communionem petentes, admonendæ erunt, ut in diebus ex earum Ordinis instituto præsinitis communicent; si quæ verò puritate mentis emittantur (nota) & fervore Spiritus ita incaluerint, ut digna frequentiori, aut quotidiana Sanctissimi Sacramenti perceptione videri possint, id illis à Superioribus permittatur.

28. Quæritur, an Communio quotidiana sit de iure divino?

Resp. Negativè, ut ibidem decretum: Episcopi, & Parochi, seu Confessarii redarguant asserentes Communione quotidianam esse de iure divino.

29. Quæritur, etiam an plures particule possint in Communione communicaturo trahi?

Resp. Negativè, alleg. Decretum; Insuper admovent nulli tradendas plures Eucharistia formas, seu particulas, neque grandiores, sed consuetas.

30. Quæritur, cui virtuti opponitur violatio præcepti communionis?

Resp. Virtuti Religionis, per quam tenemur exhibere cultum debitum Deo per dignam susceptionem Sacramenti Eucharistia: sive violamus præceptum, peccato commissionis, sive omissionis. Peccatum commissionis est, cum, præcepto obligante communicare dignè, indignè suscipimus; peccatum verò o-

missionis, cum, obligante communicare, non communicamus: per omissionem violamus præceptum affirmativum, communicæ: per commissionem violamus præceptum negativum, ne indignè communicæ. Dum communionem omittimus, peccatum irreligiositatis patramus; dum verò indignè communicamus, sacrilegium propriè committimus.

CAPUT XXXIV.

Prop. LVII. ab Innoc. XI. &c.
Contritio, & Atritio.

1 Prop. 57. Probabile est, sufficere attritionem naturalem, modo honestam.

Sacramentum penitentia fuit à Christo Domino institutum ad remissionem peccatorum, post baptismum commissorum, ut fideles in ea lapsi ipsi Deo reconcilientur, ex Trid. sess. 14. cap. 1. & 3. & can. 1. Quod describi potest: est Sacramentum nova legis à Christo Domino institutum, reconcilians cum Deo hominem baptizatum, penitentem, virtute absolutionis à peccatis, ab eo post baptismum commissis, prolata à Sacerdote jurisdictionem habente cum debita intentione, de quo lib. 4. cap. 5.

2. Eius forma sunt ipsa verba, ego te absolvo, &c. ex Trident. cit. cap. 3. de quo cap. sequen. Sed materia est duplex, proxima, & remota: remota sunt peccata post baptismum commissa. Quæ item duplex est, necessaria, & sufficiens, seu libera: necessaria sunt peccata mortalia post baptismum (vel in ipsa receptione baptismi) commissa, nunquam ritè confessa, nec directè absoluta; dicuntur mate-

(Cccc) 3

mate-